

om de Omvurderinger, der skal foregaa en Gang aarlig paa Grund af Nybygning, Udstykning eller Sammenlægning, hvis den skattepligtige ønsker det, eller hvis der er andre Grunde dertil. Her findes den Bestemmelse, at naar det ikke er Ejeren selv, der kræver en Omvurdering, skal man foretage Vurderingen saa vidt muligt paa det Prisgrundlag, som eksisterede, den Gang man foretog Hovedvurderingen. Denne Bestemmelse hilser jeg med Glæde, thi det kan ikke nægtes, at ved de Omvurderinger, vi har været Vidne til under den tidligere Ejendomsskyldlov, er de, som har faaet omvurderet i den Periode, blevet meget uretfærdigt behandlet, idet de er blevet beskattet af den Ejendomsværdistigning, der er sket i det mellem Hovedvurderingen og Omvurderingen forløbne Tidsrum, og de er derfor blevet meget ugunstigt stillet; det slipper man nu bort fra ved denne Bestemmelse. Endelig bestemmes det, at Grundværdien ogsaa skal omvurdes, hvis der er foretaget Vejanlæg eller lignende, hvorved Arealerne menes at være steget i Værdi.

§ 3 indeholder Bestemmelser om Ansættelse af Grundværdien. Ved Grundværdien forstaas Grundens Værdi i ubebygget Stand under Hensyn til Beskaffenhed, Beliggenhed og til en i økonomisk Henseende god Anvendelse. Det tror jeg er fuldkommen rigtigt, og der er vist ingen Uenighed om, at saaledes maa det foregaa.

I § 3 findes imidlertid ogsaa en Bestemmelse om Skovene, og her vil jeg gerne allerede nu sige, at med Hensyn til Skovenes Vurdering er der vistnok adskillig Uenighed. Jeg tør ikke udtale mig helt bestemt, men saaledes som jeg ser paa Sagen, tror jeg, at Lovforslaget nogenlunde træffer det rigtige, naar man vurderer Jorden til den Værdi, den vil have til god Udnyttelse som Skov, dette vil jeg imidlertid ikke udtale mig bestemt om her, idet det vil være nødvendigt, at man i Udvalget nøje undersøger hele Spørgsmaalet. Endelig vil jeg sige, at med Hensyn til de Hedeplantninger og de Hedeskove, vi har faaet anlagt, tror jeg, der under Krigen er begaaet ikke liden beskatningsmæssig Uret, og hvis man fortsætter ad den Vej, man er inde paa, vil man i Virkeligheden komme dertil, at adskillige af de Rigmænd, som af nationale, patriotiske Grunde har plantet Skove paa Heden, ikke i Fremtiden vil gøre det, fordi de bliver udbyttet, de kommer til at svare

Skat af deres Udgifter. Jeg tror, man i Udvalget maa overveje, hvilken Vej man her maa gaa. Nu ved jeg vel, at der i § 9 staar, at Finansministeren kan fritage saadanne Hedearealer, som opdyrkes og beplantes med Skov, for Skat i indtil 30 Aar, men hvis en saadan Hedeplantning i Virkeligheden ikke giver noget som helst Udbytte, før der er gaaet 60—70 Aar, forekommer det mig, at man i hvert Fald ikke kan forlange Skat af andet, end hvad den nøgne Hede var værd, da den blev indtaget. Jeg mener altsaa, at Spørgsmaalet bør overvejes nøjere i Udvalget.

Endelig findes der i § 3 en Bestemmelse om, at for de Ejendomme, paa hvilke der er foretaget Grundforbedringer, vil der være at foretage et Fradrag ved disse Vurderinger, svarende til den Pengeanvendelse eller Arbejdsanvendelse, Ejeren har foretaget, og at man skal have saa og saa langt et Aaremaal — indtil 30 Aar, tror jeg — for at faa denne Grundforbedring amortiseret. Der kan maaske være Tale om at overveje nøjere, om man her just har truffet det rigtige. Det rigtige er, at der maa ske et vist Fradrag, men med Hensyn til Udstrækningen og med Hensyn til Maaden er jeg ikke utilbøjelig til at tro, at man ved en Udvalgsbehandling kunde komme til et noget fastere System.

I §§ 5 og 6 bestemmes Grundskyldens Promille og Ejendomsskyldens Promille; jeg mener, at man for nærværende Tidspunkt har ramt det rette, og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at man i Virkeligheden godt kunde fiksere den her foreslaaede Grundskyld paa 1,5 prø mille for Statens Vedkommende og saa lade Afgørelsen af, om Grundværdien vil stige eller falde, om Staten skal have mere eller mindre i Udbytte, staa hen, idet jeg gentager, at jeg ser saaledes paa det, at Grundskylden og Ejendomsskylden først og fremmest maa forbeholdes Kommunerne. At man har sat Ejendomsskylden lavere end Grundskylden, er som allerede bemærket begrundet deri, at man ønsker derigennem at give en Lettelse for de arbejdsskabte Værdier, Bygningerne.

I § 7 bestemmes det, at Ejendomsskyld og Grundskyld for 1922—23 svares efter Vurderingen i 1920, men hvor Fradrag for Forbedringer ikke er givet, kan saadanne kræves ved Klage. Muligvis er der en Del, som ikke har faaet Fradrag for Forbedringer i det ene Aar, fordi de ikke har været opmærksomme derpaa, den Gang man foretog Vurderingen i 1920.